

Книгата на Даниил – номер две

Езичество

Jeff Pippenger

2023-11-23

Възнамерявам да покажа как „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава са „скрити на видно място“ в книгата на Даниил, като същевременно посоча, че те са били скрити чрез човешките средства, които Бог е употребил при представянето на „камъка“, в който се препъват, в книгата на Даниил. За да се следва светлината на това изложение, се изисква „почтеност“. Определението за почтеност, което предлагам, би се изразило като последователност в нечий действия, ценности, методи и принципи. То би изисквало да се придържаме към онова, което е разкрито в Божието Слово, дори когато то не е в съгласие с човешки идеи, които противоречат на Божието Слово.

„Строгата почтеност трябва да бъде скъпа на всеки учащ се. Всеки ум трябва с благоговейно внимание да се обръща към откритото Божие слово. Светлина и благодат ще бъдат дадени на онези, които така се покоряват на Бога. Те ще съзерцават чудни неща от Неговия закон. Велики истини, които са останали непризнани и невидени от деня на Петдесетница, трябва да засияят от Божието слово в присъщата им чистота. На онези, които истински обичат Бога, Светият Дух ще открие истини, които са избледнели от ума, и също ще открие истини, които са свършено нови. Онези, които ядат плътта и пият кръвта на Божия Син, ще извадят от книгите на Даниил и Откровение истина, вдъхновена от Светия Дух. Те ще приведат в действие сили, които не могат да бъдат възпрени. Устните на деца ще се отворят, за да прогласяват тайните, които са били скрити от умовете на хората. Господ е избрал глупавите неща на света, за да посрами мъдрите, и немощните неща на света, за да посрами силните.“ Основи на християнското образование, 474.

Един лесен пример както за човешката грешка, която се открива в книгата Даниил, така и за нежеланието да се придържаме към Божието Слово, може да се намери в думата, преведена като „ежедневна“ в осмата глава на Даниил. Почтеността би изисквала, щом Елън Уайт е коментирала тази дума, както и прави, ние като адвентисти от седмия ден, които изповядваме, че поддържаме Духа на пророчеството, автоматично да използваме нейния коментар върху тази дума, за да насочва нашето разбиране.

„Тогава видях относно „всекидневната“, че думата „жертва“ е била добавена от човешка мъдрост и не принадлежи на текста; и че Господ даде правилното разбиране за нея на онези, които изнесоха вестта за часа на съда. Когато съществуваше единство, преди 1844 година, почти всички бяха единни в правилното разбиране на „всекидневната“; но след 1844 година, сред объркването, бяха възприети други възгледи и последваха тъмнина и объркване.“ Review and Herald, 1 ноември 1850 г.

Бихме могли да отделим много време на тези две изречения, защото, когато накрая биват включени в книгата „Ранни писания“, човешките редактори са наложили погрешно тълкуване на казаното, но това е друга тема. За нашите цели просто желаем да посочим две съществени положения. Първото е, че сестра Уайт казва: „думата „жертва“ е добавена чрез човешка мъдрост и не принадлежи на текста.“

Тогава чух един светец да говори; и друг светец каза на онзи светец, който говореше: Докога ще трае видението за всекидневната жертва и за престъплението, което докарва запустение, така че и светилището, и войнството да бъдат предадени на потъпкване? Даниил 8:13.

Предишният стих е въпросът, който извиква отговора на четиринадесети стих, а този отговор представлява централния стълб и основа на адвентизма. И още в самия въпрос, който поражда онази велика светлина, представена като централния стълб на адвентизма, сме уведомени, че човешката мъдрост е допуснала грешка, като е внесла една добавена дума в превода на стиха.

В превода на Библията KJV от 1611 г. буквално има стотици добавени думи, но има само един-единствен случай, в който Бог определя някоя от тези стотици добавени думи като погрешна. И е ясно, че това е била грешка, породена от човешката страна в съчетанието на човешкото и божественото, чрез което е било произведено Божието Слово. Още по-значимо е, че не би имало нужда от какъвто и да било вдъхновен коментар върху добавената дума „жертва“, ако тя не беше нещо, което поражда неправилно разбиране на стиха. Ясно е, че тя действително го поражда, защото вдъхновеният коментар не само посочва, че думата не бива да бъде там, но и отбелязва, че „онези, които възвестиха вика за часа на съда“, са получили „правилното разбиране“ за „ежедневното“ от Господа. Почтеността изисква да използваме тези две изречения точно така, както са написани.

Онези, които възвестиха вика за часа на съда, отъждествяваха „ежедневното“ като символ, представляващ езичеството или езическия Рим, в зависимост от контекста, в който се намира. Думата, преведена като „ежедневно“, се среща пет пъти в книгата на Даниил. И петте ѝ употреби са като съществително име. Думата се среща сто и четири пъти в Божието Слово и деветдесет и девет пъти е употребена като прилагателно име, но единствено в книгата на Даниил е употребена като съществително име. Мъжете, които преведоха Библията на Крал Джеймс, виждаха думата деветдесет и девет пъти като прилагателно име, така че, когато стигнаха до книгата на Даниил, те се опитаха да я направят прилагателно име, за да се съгласува с всички останали случаи, в които се среща като прилагателно име. За да направят това, те добавиха думата „жертва“. Но Бог чрез Елън Уайт каза, че „жертва“ трябва да бъде изпусната, което означава, че „ежедневното“ трябва да се разбира като съществително име.

Онези, които се противопоставят на Божия съвет относно тази дума в рамките на адвентизма, определят думата като символ на небесното светилищно служение на Христос, но онези, които възвестиха вика за часа на съда, правилно я определиха като езичество.

Адвентизмът днес използва символ на сатанинска сила, за да представя Христос!

Чрез погрешна човешка логика истинското разбиране на думата, преведена като „ежедневната“, е било скрито от адвентизма. Адвентистите, които основават своето пророческо изследване върху теми, появяващи се случайно през годините в техните тримесечни уроци за съботното училище, лениво поглъщат поднесеното им чрез тези уроци, което бива потвърждавано от пастири, които самите нямат необходимата почтеност да допуснат какъвто и да било принос от коментарите по този въпрос на Сестра Уайт.

Историята на спора относно „ежедневната“ достигна до повратната си точка около 1911 г., когато сестра Уайт изрично заяви, че онези, които бяха отхвърлили пионерското разбиране за „ежедневната“ като езичество и които учеха, че „ежедневната“ представлява Христовото служене в светилището, бяха получили своето разбиране от „ангели, които бяха изгонени от небето“ (20 MR 17).

Истината за „ежедневната“ е била ясно определена от сестра Уайт, и тя учи, че „святи ангели“ са направлявали ума на Уилям Милър, а „ангели, изгонени от небето“, направляват умовете на онези, които учат, че „ежедневната“ представлява небесното светилищно служение на Христос. Истината за „ежедневната“, както бе представена от онези, които дадоха вика за часа на съда, бе открита от Уилям Милър.

„Продължих да чета и не можах да намеря друг случай, в който то [ежедневната] да се среща, освен в Даниил. Тогава [с помощта на симфония] взех онези думи, които стояха във връзка с нея: „отнеме“; той ще отнеме ежедневната; „от времето, когато ежедневната бъде отнета“, и пр. Продължих да чета и мислех, че няма да намеря никаква светлина върху текста; най-сетне стигнах до 2 Сол. ii, 7, 8. „Защото тайната на беззаконието вече действа; само че онзи, който сега възпира, ще възпира, докле бъде отстранен, и тогава ще се яви онзи беззаконник“, и пр. И когато стигнах до този текст, о, колко ясно и славно се яви истината! Ето го! Това е ежедневната! Добре, а сега, какво има предвид Павел с „онзи, който сега възпира“, или пречи? Под „човека на греха“ и „беззаконния“ се разбира папството. Добре, а какво е онова, което пречи папството да бъде разкрито? Защо, това е езичество; следователно „ежедневната“ трябва да означава езичество.“ Second Advent Manual, 66.

Това, което е наистина отрезвяващо в откритието на Милър, че „ежедневната“ представлява езичество, е къде той намери истината. Той я намери в онзи пасаж от писанията на апостол Павел, в който Павел не само определя „ежедневната“ като езичество, но това е и пасажът, който посочва, че онези, които не приеха любовта към истината, приемат силно заблуждение. Приемането на „ежедневната“ като символ на Христовото служене в светилището — определение, дошло от ангели, които бяха изгонени от небето — е символът на онези в адвентизма, които нямат почтеността, необходима, за да преподават правилно словото на истината, и следователно вече са определени да приемат силно заблуждение.

Не желая да отклонявам вниманието от въпроса, който се стремим да установим. Този въпрос е, че „седемте времена“, които са посочени в същото видение, в което се намира

„ежедневната“, са били скрити от човешки ръце, макар и да остават пред очите на всички. Това беше просто лесен пример за това как една човешка грешка в превода, допусната преди дълги векове, която след това е манипулирана в човешките умове от ангели, които са били изгонени от небето, се използва днес в това решаващо време, непосредствено преди последната криза в края на света, за да заслепява умовете за истина, която всъщност е пред очите на всички.

В периода около 1910 година бунтът на „ежедневната“ тъкмо започваше да се разгръща; W. W. Prescott и A. G. Daniells стояха начело на сатанинското дело по отхвърлянето на основополагащото разбиране за „ежедневната“. Следващата статия представлява писмо именно от онова време, в което Сестра Уайт се обръща към сатанинското становище, че „ежедневната“ в книгата на Даниил представя Христовото служене в светилището. По онова време тези двама мъже прокараха идеята да се върнат към старите книги на пионерите и да променят разбирането на пионерите според тяхното ново сатанинско определение. Надявам се, че ще проявим почтеност, докато четем статията.

„На този етап от нашата опитност не бива умът ни да бъде отклоняван от специалната светлина, дадена [ни] да разгледаме на важното събрание на нашата конференция. И там беше брат Даниелс, чийто ум неприятелят обработваше; и вашият ум и умът на старейшина Прескот бяха обработвани от ангелите, които бяха изгонени от небето. Делото на Сатана беше да отклони умовете ви, така че да бъдат внесени йоти и черти, които Господ не ви е вдъхновил да внасяте. Те не бяха съществени. Но това означаваше много за делото на истината. И идеите на ума ви, ако можехте да бъдете отклонени към йоти или черти, са дело, замислено от Сатана. Да поправяте дребни неща в написаните книги, вие предполагате, че бихте вършили велико дело. Но на мен ми е възложено: Мълчанието е красноречие.“

„Трябва да кажа: престанете да търсите недостатъци. Ако тази цел на дявола би могла само да се осъществи, тогава на вас ви се струва, че вашето дело би било смятано за най-чудесно по замисъл. Планът на врага беше да събере всички предполагаеми спорни особености там, където не всички категории умове бяха съгласни.“

„И какво тогава? Щеше да се извърши именно онова дело, което угажда на дявола. Щеше да се даде на външните такова представяне не на нашата вяра, каквото тъкмо би им подходило, което би развило черти на характера, причиняващи голямо объркване, и би поглъщало златните мигове, които трябва ревностно да бъдат използвани, за да бъде великата вест представена пред народа. Изложенията по който и да било въпрос, върху който сме работили, не биха могли всички да бъдат в съгласие и резултатът би бил да се внесе объркване в умовете на вярващи и невярващи. Именно това беше онова, което Сатана бе замислил да стане — всичко, което би могло да бъде изтъкнато като разногласие.“

„Прочетете Езекиил, глава 28. И ето, тук има велико дело, в което могат да действат странни духове. Но Господ има дело, което трябва да бъде извършено, за да се спасят загиващи души; а местата, които Сатана, преобразен, би могъл да заеме, внасяйки смут в

нашите редици, той ще изпълни съвършено, и всички тези малки различия ще се уголемят и ще станат явни.“

„И още отначало ми бе показано, че Господ не е възложил нито на старейшина Даниелс, нито на Прескот тежестта на това дело. Трябва ли да бъдат внесени хитростите на Сатана? Трябва ли това „Всекидневно“ да бъде превърнато в толкова голям въпрос, че да бъде внесено, за да обърка умовете и да възпрепятства напредъка на делото в този важен период от време? Не бива, каквото и да е то. Този въпрос не бива да се въвежда, защото духът, който би бил внесен, би бил възпиращ, а Луцифер следи всяко движение. Сатанински оръдия биха започнали неговото дело и в нашите редици би било внесено объркване. Нямаме призвание да издирвате различията в мненията по въпрос, който не е изпитващ въпрос; но вашето мълчание е красноречие. Цялата работа стои ясно пред мен. Ако дяволът би могъл да въвлече някого от нашите хора в тези въпроси, както е намислил да стори, делото на Сатана би тържествувало. Сега делото трябва да се поеме незабавно и да не се изразява никакво [различие] в мнение.“

„Сатана би вдъхновил онези мъже, които са излезли от нас, да се съединят със злите ангели и да възпират делото ни чрез маловажни въпроси; и какво ли тържествуване [би имало] в стана на неприятеля. Сплотявайте се, сплотявайте се. Нека всяка разлика бъде погребана. Нашето дело сега е да посветим цялата си физическа сила и цялата нервна сила на ума си, за да отстраним тези различия от пътя и всички да бъдат в съгласие. Ако на Сатана, с неговата велика неосветена мъдрост, би било позволено да получи и най-малката опора, [той би се възрадвал].“

„Сега, когато видях как работехте, умът ми обхвана цялото положение и последиците, ако продължите и дадете на страните, които са ни напуснали, и най-малката възможност да внесат смут в нашите редици. Вашата липса на мъдрост би била тъкмо онова, което Сатана желае. Вашето гръмко прогласяване не беше под вдъхновението на Светия Дух. Бях наставена да ви кажа, че вашето издирване на недостатъци в писанията на мъже, които са били водени от Бога, не е вдъхновено от Бога. И ако това е мъдростта, която старейшина Даниелс би дал на народа, в никакъв случай не му давайте официална длъжност, защото той не може да разсъждава от причина към следствие. Вашето мълчание по този въпрос е вашата мъдрост. И тъй, всичко от рода на издирване на недостатъци в публикациите на мъже, които не са живи, не е делото, което Бог е дал на когото и да било от вас да върши. Защото, ако тези мъже — старейшините Даниелс и Прескот — бяха следвали дадените наставления при работата в градовете, щяха да има много, много хора, убедени в истината и обърнати, способни мъже, които [сега] са на положения, където никога няма да бъдат достигнати.“

„Целият свят трябва да бъде разглеждан като едно велико семейство. И когато имате такъв извор на познание, от който да черпите, защо сте оставили света в продължение на години да загива без свидетелствата, дадени от нашия Господ Исус Христос? Истинската религия ни учи да гледаме на всеки мъж и жена като на личност, на която можем да сторим добро.

„Това е в печат от много години: „Уравновесен ум“, свидетелство към старейшина Андрюс. Умът може да бъде развиван, за да стане сила, която да знае кога да говори и какви товари да поема и да носи, защото Христос е вашият Учител. И аз силно се боях за вас [когато ви видях] да превъзнасяте собствената си мъдрост и да следвате път, който би внесъл различия в мненията. Господ призовава за мъдри мъже, които могат да пазят мълчание, когато за тях е мъдрост да сторят това. Ако бихте били цялостен човек, имате нужда от осветление чрез Исус Христос. Сега има едно дело, току-що започнато, и нека мъдростта се вижда във всеки служител, във всеки председател на конференция. Но тук имаше едно дело, с което вие трябваше да се захванете още преди години, където беше нужно да издигнете гласа си именно за това дело. Христос даде на целия Свой народ специални наставления какво трябва да вършат и какво не трябва да вършат. И остава малко време, в което да осъществим правдата на Господа. Вие можете да разберете пътя на Господа. Видях намерението ви да водите нещата според собственото си измисляне, след като бяхте поставен за председател. Бяхте помислили, че ще извършите чудни дела, което би било дело, което Бог не беше положил във вашите ръце да вършите. А сега вашата работа не е да потискате, а да освобождавате всяка възможна необходимост, ако Господ ви е приел да служите. Но вие още твърде рано дадохте доказателства, че мъдрост и осветена преценка не са били проявени от вас. Вие раздухвахте въпроси, които не биха били приети, освен ако Господ не даде светлина.“

„Бях наставена, че не биваше да се предприемат такива прибързани действия, като да бъдеш избран за председател на конференцията дори и за още една година. Но Господ забранява повече такива прибързани постъпки, докато въпросът не бъде представен пред Господа в молитва; и понеже до теб бе дошла вестта, че делото на Господа, почиващо върху председателя, е една най-тържествена отговорност, ти нямаше никакво морално право да избухваш, както направи, по въпроса за „Ежедневната“ и да предполагааш, че твоето влияние ще реши въпроса. Там беше старейшина Хаскел, който е носил тежките отговорности, и там е старейшина Ъруин, както и още няколко мъже, които бих могла да спомена, и които носят тежки отговорности.

„Къде беше вашето уважение към възрастните мъже? Каква власт бихте могли да упражнявате, без да вземете всички отговорни мъже, за да претеглят въпроса? Но нека сега изследваме въпроса. Сега трябва отново да обмислим дали това е Господният съд, пред лицето на делото, което е било пренебрегнато, да показвате своята ревност, като продължавате делото още една година. Ако продължите делото още една година с помощта на онези, които ще се съединят с вас, трябва да настъпи промяна във вас и в старейшина Прескът. И смирете собствените си сърца пред Бога. Господ ще трябва да види у вас проява на едно различно преживяване, защото ако някога мъже са имали нужда да бъдат повторно обърнати в настоящото [време], това са старейшина Даниелс и старейшина Прескът.“

„Трябва да бъдат избрани седем мъже, които са мъже на мъдрост и които чрез действието на Божията благодат дават доказателство за повторно обръщане. Защото ако има хора, така заслепени, че не могат да разсъждават от причина към следствие, та да пренебрегнат мъжете, които са носили отговорностите на делото, и тези председатели на

конференции, [та] мъже, които носят делото повече от две години, да бъдат пренебрегнати, и да настъпи такава прибързана последица, че хората да занемарят самото дело, държано пред тях в продължение на години — делото в градовете — и да не се обръща никакво или съвсем малко внимание на старите мъже за съвет, а да се прогласяват нещата, които те избират да представят на народа, това само по себе си свидетелства за опасността да бъдат поверени такива мъже с едно толкова велико и чудно дело.“

„Христос не е мъртъв. Той никога няма да допусне Неговото дело да бъде вършено по този странен начин. Оставете книгите на мира. Ако някаква промяна е съществено необходима, Бог ще внесе съгласуваност в тази промяна; но когато една вест е била поверена на хора с големите отговорности, които това включва, [Бог] изисква вяност, която действа чрез любов и очисти душата. Старейшините Даниелс и Прескот и двамата се нуждаят от ново обръщане. Навлязло е едно странно дело и то не е в хармония с делото, което Христос дойде в нашия свят да извърши; и всички, които са истински обърнати, ще вършат делата на Христос.“

„На всички нас [е възложено] да извършваме делото, което ще прослави Отца. Достигнали сме до кризата — или още в това подготвително време да се съобразим с характера на Исус Христос, или да не правим [опит за това]. Старейшина Даниълс, [вие не сте] да се чувствате свободен да издигате гласа си така високо, както сте правили при подобни обстоятелства. И разберете, председателят на една конференция не е владетел. Той работи във връзка с мъдрите мъже, които заемат положението на председатели и които Бог е приел. Той няма свобода да се намесва в писанията в печатните книги, излезли изпод перата, които Бог е приел. Те не бива вече да господстват, освен ако не проявяват по-малко от управляващата, господстваща власт. Кризата е настъпила, защото Бог ще бъде безчестен.“

„Как гледа Господ на необработените градове? Христос е на небето. Сега признанието трябва да бъде: „Няма царствено управление. И сега е кризата на този свят. Сега Аз съм Силата да спася или да погубя. Сега е времето, когато съдбата на всички е в Моите ръце. Аз дадох живота Си, за да спася света. И „Аз, ако бъда издигнат“, спасителната благодат, която ще дам, ще докаже, че всички, които ще бъдат оформени по Божественото подобие и ще бъдат едно с Мен, ще работят така, както Аз работя с Моята сила на изкупителна благодат.“ Който желае, нека се хване заедно с братята си да върши делото, което им е дадено да вършат, когато са на отговорни места под съвета, който Господ дава, и нека най-усърдно се стреми да работи в пълна хармония с Онзи, Който толкова възлюби света, че даде живота Си като пълна жертва за спасението на света. Говоря на нашите служители: когато започват делото в нашите градове, нека служението на Словото бъде съпроводено от спокойно свещено благоговение. Не можем да направим нужното впечатление върху умовете на хората, ако ние... [Долната третина на тази страница е оставена празна.]“

„Преписвам от моя Дневник. Истината, каквато е в Исус — говорете я, молете се за нея, вярвайте на всяка нейна дума в нейната простота. Какво бихте спечелили, ако заблудите

бъдат представени пред мъже, които са отстъпили от вярата и са внимавали на съблазнителни духове, мъже, които неотдавна бяха с нас във вярата? Ще застанете ли на страната на дявола? Насочете вниманието си към необработените полета. Пред нас стои дело по целия свят. Бяха ми дадени представяния относно Джон Келог.“

„Една твърде привлекателна личност представяше идеите на правдоподобните доводи, които излагаше — възгледи, различни от истинската библийска истина. А онези, които гладуваха и жадуваха за нещо ново, прокарваха идеи [толкова правдоподобни], че старейшина Прескот беше в голяма опасност. Старейшина Даниълс беше в голяма опасност [да] се заплете в една заблуда, че ако тези възгледи биха могли да се проповядват навсякъде, това би било като един нов свят.“

„Да, щеше да бъде така; но докато умовете им бяха така погълнати, ми бе показано, че брат Даниелс и брат Прескът впитиха в своя опит възгледи с духовен[истичен] облик и привличаха нашия народ към красиви чувства, които биха измамили, ако е възможно, самите избрани. Трябва с перото си да отбележа [факта], че тези братя щяха да видят недостатъци в своите измамни идеи, които биха поставили истината в несигурност; и [въпреки това] те [биха] се изтъквали като [че ли притежават] голяма духовна проникателност. Сега трябва да им кажа [това], че когато ми бе показан този въпрос, когато старейшина Даниелс издигаше гласа си като тръба, защитавайки своите идеи за „Всекидневната“, бяха представени последвалите резултати. Нашият народ се объркваше. Видях резултата, и тогава ми бяха дадени предупреждения, че ако старейшина Даниелс, без оглед на изхода, позволи да бъде така впечатлен и се остави да повярва, че е под вдъхновението на Бога, скептицизъм ще бъде посят навсякъде сред нашите редици и ние ще бъдем там, където Сатана ще пренася своите вести. Установено неверие и скептицизъм ще бъдат посяти в човешките умове, и странни плодове на злото ще заемат мястото на истината. —Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, том 20, 17–22.“

На онези, които дадоха вика за часа на съда, бе дадено правилното разбиране за „постоянното“ в книгата на Даниил. Чрез човешките ръце, които преведоха книгата на Даниил, а след това и чрез човешки същества, направлявани от ангели, които бяха изгонени от небето, правилното разбиране за „постоянното“ е било скрито, макар да се намира пред очите ни. В книгата на Даниил, когато се среща думата, преведена като „постоянното“, към нея не следва да се включва добавената от човека дума „жертва“. В тринадесети стих на Даниил осма глава намираме един от петте случая, в които това се среща в книгата на Даниил. В същия този стих са посочени и „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, но чрез същия вид хуманистична манипулация и те са били скрити пред очите ни.

Ще разгледаме този факт в следващата статия.